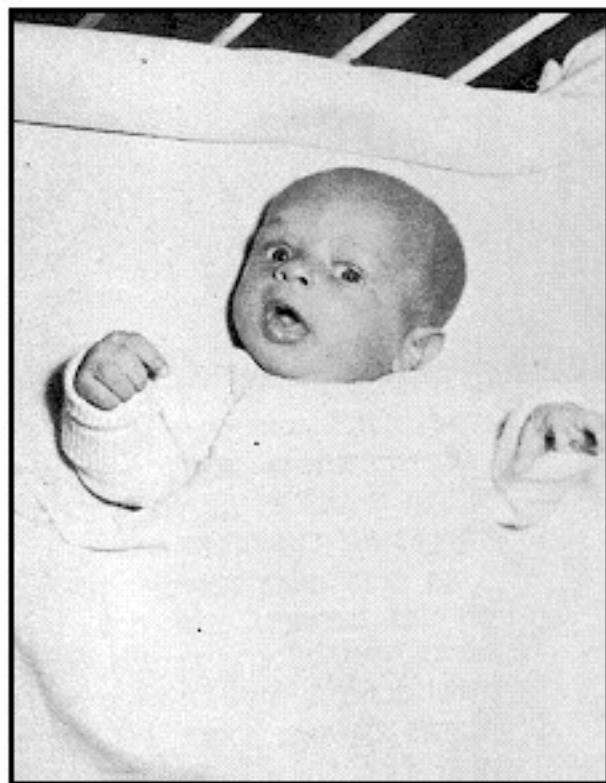

לזכרו של פלטי שי ג"ל

שי פלטי
בן רחל ועמוס
נולד ב- 28.10.1952 בעפולה
נפל ב- 8.10.1973 על החרמון

אספרים על פאטי סיג'ל

אבא מספר

שי נולד כמעוז-חיים ב-28 באוקטובר 1952, 4 שנים אחרי אחותו תלמה, אשר נולדה במלחמת השחרור. מאז הולדה עברו שבנינו מעמק בית-שאן לעבר הירדן. יהודים נוספים התישבו בעמק, והמדינה הוכיחה שתוכל להחזיק מעמד.

צה"ל הוקם. גברה הרגשת הבטחון, למרות מעשי השוד התכופים מעבר הירדן. אך היה זה שוד לשם שוד ולא לשם רצח. היתה תקופה שלווה יחסית - ואז הוא נולד. קראנו לו שי, כי כזה היה לנו - וידענו שיהיה אחרון בנינו. אינני זוכר הרבה פרטים על ילדותו. הדברים מתערבים עם הזכרון על ילדותם של יתר הילדים שלנו. המטפלת שלו כגיל הרך מספרה לנו, שהיה הנכון בקבוצת הילדים. אָחיו הגדולים, אילן וחגי, היו לו למדריכים, נושאים להערצה. ותלמה - שחקה עם התינוק החמוד בשמחה רבה. כך גדל שי עם ילדי הקבוץ בחפשיות.

אספרים על פאטי סיני

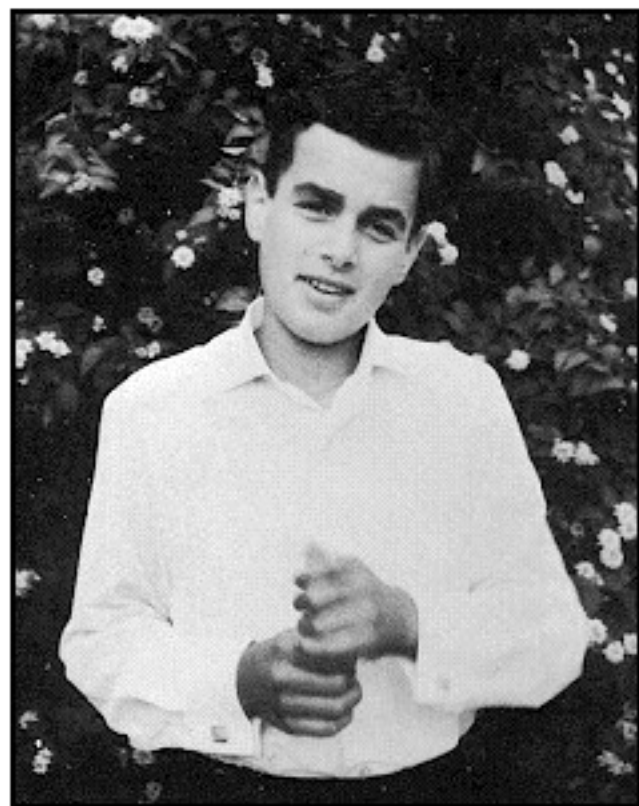
כשהגיע שי לביה"ס הקבוצי, קצר שבחים,
מפי המורות הרבות, עבור השנים יפים בלמודים
והתנהגות טובה.

כהיותו בן 9 באה עליו מכה קשה. החלטנו
לעזוב את הקבוץ. הוא לא התמרד, אבל לא קבל
את נמוקינו. לא רצה לעזוב את הקבוץ ואת חבריו.
שנים לאחר מכן נודע לנו, כי כרת אז בריח חשאית
עם חברו נחום, ונשבע שיעוד יחזור למעוז...

המעבר לעיר היה קשה לו יותר, מאשר
ליחר בני המשפחה. הוא לא הכין מה רוצים
ממנו במציאות החדשה שבעיר. אנו, ההורים, היינו
טרודים מעל הראש במלחמת הקיום, ולא הרגשנו
אז את קשייו המיוחדים. הוא לא בטא אותם בפנינו.
לכאורה, השתלב בבית הספר, אך עכשיו ידוע
לנו, שהיה לו קשה מאד באותה תקופה, וזאת
מקריאת ספור תולדות חייו, שכתב כהיותו כצבא.

עוכרת היותו שמנמן בשנים ההן, הציקה
לו, וכך המעבר לשיטת למוד שונה לחלוטין מזו
שבקיבוץ. עם כל זאת, גם המורות בעיר אהבו
אוחו בשל אישיותו הנעימה.

אספרים על פאטי סיג'ל

עובדה היותו שמנמן בשנים ההן, הציקה לו, וכן המעבר לשיטת למוד שונה לחלוטין מזו שבקיבוץ. עם כל זאת, גם המורוח בעיר אהבו אותו כשל אישיותו הנעימה.

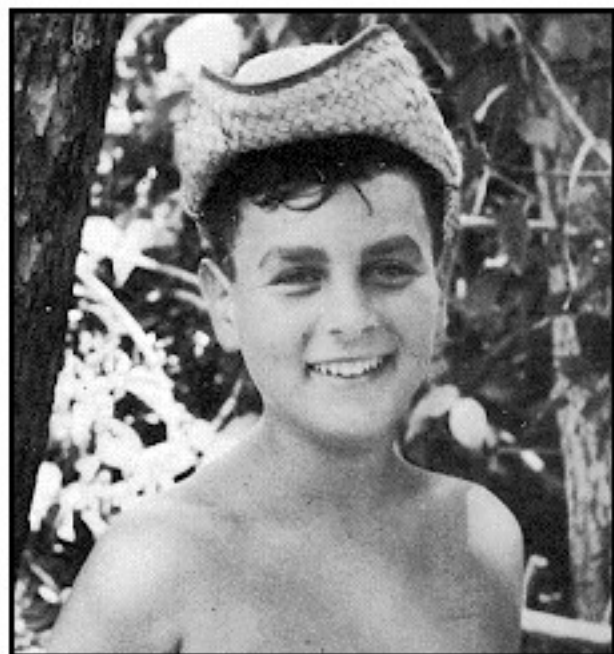
כעבור שנתיים עברנו לוירה בסביבה אחרת, ושי נאלץ להסתגל שוב לבית-ספר חדש. גם על משכר זה התגבר בכוחות עצמו.

בתקופה זו ניסה את הנועות הנוער. הנוער העובד לא היה באופנה בכחתו, ולכן ניסה את תנועת הצופים. אך זו לא התאימה לחנוכו הקרוצי ולאופיו. שי ניסה מאד להסתגל לצופים, אבל ללא הצלחה, ועל כן זנח אותם לבסוף.

כבית הספר היסודי עמד על דעותיו, וסרב לחבוש כיפה בשעורי תנ"ך. בקש לחוג את חגיגת "הבר-מצוה", כמו אחיו, מחוץ לבית-הכנסת, כי לא היה מוכן להשמיע תפילות שלא האמין בהן.

ערכנו לו בר-מצוה יפה ומרשימה בביתנו. פתאום צמח לנובה. הכל השתנה - הוא היה לנוער חמוד ונאה. השגיו כבית-הספר השתפרו מאד, הוא נכנס לתנועת הנוער העובד והחל לצאת לטיולים ולמחנות. לאט לאט הפסיק להצטרף לטיולי המשפחה בשבתות, רצה להיות עצמאי.

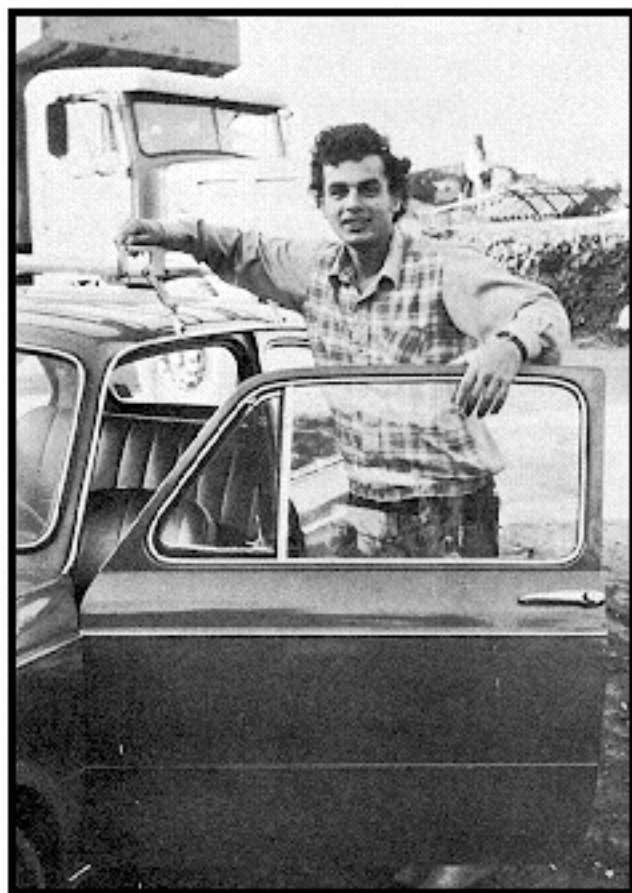
אספרים על פאטי סיג'ל

בהגיעו לבית הספר התיכון, היה עליו להתמודד במצבו העדין כבן מורה באוחו בית-ספר, ועמד בכך בכבוד. לא היו כעיות, לפי עדות עצמו. היו אלה השנים היפות ביותר בחייו הקצרים. הלך לו טוב בחברה ובלימודים. התברר וכדר אחרים, היה אהוב על כולם, לרכות המורים.

באותו זמן היה פעיל מאוד בתנועה. אהב מאוד לצאת לטיולים ומחנות עבודה. בסוף י"א קבל מתנה מסבתו: נסיעה לחו"ל בחופשת הקיץ, כשהמטרה המוצהרת היא שפור האנגלית בקורס קיץ בלונדון. שי בחר לנסוע לברו, כדי לא לדבר עברית. היה זה טיול מוצלח, ממנו חזר מלא רשמים בתוספת אנגלית שוטפת. בדרך רכש לו ידידים, ובזכות נורכרט השווייצרי בלה שבוע יפה בשווייצריה, ממנה חזר עם שלל צלומים וחוויות. בכה י"ב עברה עליו תקופה קודרת - ימי מלחמת ההתשה. הודעות מדי יום על הרובים ופצועים, לא נראה למצב סוף או מוצא. הנערים היו בצל המלחמה, המחכה להם, ובאותו זמן היו צריכים להתכונן לבחינות הבגרות. שי הִתְנַגַּר בפנינו. לא יכולנו לעזור לו, כי היינו בעצמנו במבוכה. מה אפשר לדרוש מנער כזה? האם אפשר לדרוש שיהיה מסודר, ממושמע, חסכני, או אפילו מחשב בזולת?

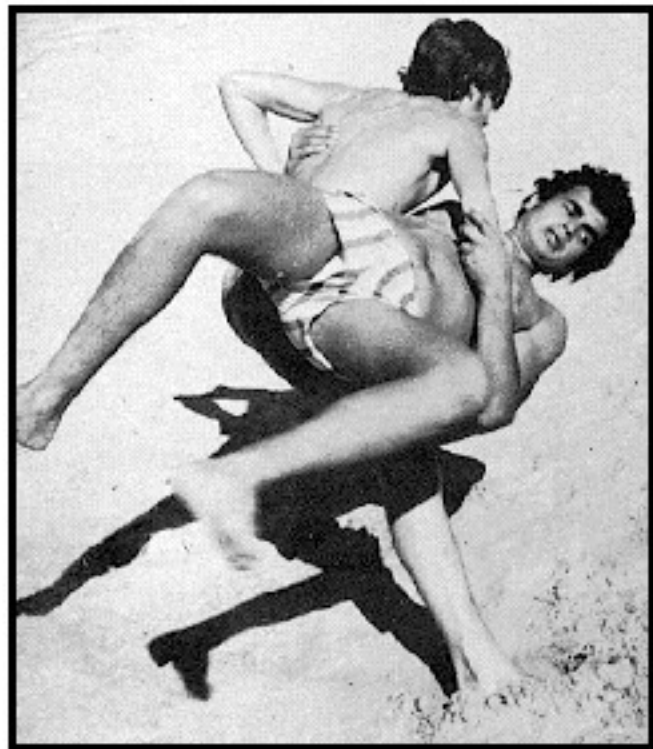
מספרים על פאטי סיג'ל

כולם מספרים ששי היה מסביר פנים, חייכני.
במרה מסויימת החיוך היה מסכה. בכית הוא לא
תמיד חייך, לעתים היה מדוכא. אחריו גמר בחינות
הכנרות היה מוסכם בינינו ששי יעבוד, ואמנם עבד
פרק זמן, ואח"כ יצא לטיול ארוך עם חברו אהרון,
כאשר פניהם מופנות דרומה. בתקופה זו הכיר
אנשים חדשים שעניינו אותו. עם חיים ערוסי מאילת,
התכתב, עד שחיים נהרג בתאונת דרכים, בהדרדר
משאיתו לטהום. מותו של חיים נחרת עמוק בלבו.
שי, בעקבותנו, אהב מאוד את השחיה ואת
הים. עוד בגיל 15 היה למציל חובב, צלח לפחות
6 פעמים את הכנרת, תמיד הלך לשחות. כמו כן
הרבה לטייל ברחבי הארץ, אפילו בחופשות הקצרות
מן הצבא.

בפברואר 1971 התגייס שי לצבא. הוא
שאף להגיע לסיירת, כי ראה בה אתגר לעצמו.
עמד במכרקים, אך פתאום התברר, שלא היה
מקום בסיירת באותה תקופה. וכך הגיע שי ל"גולני",
כמו שני אחיו הגדולים. שי מאס במסגרות הנוקשות
של הטירוונה והצבא בכלל (יתכן בגלל יחסו השלילי
למרות הנכפית מלמעלה). למרות זאת, עשה תמיד את

אספרים על פאטי סיג'יל

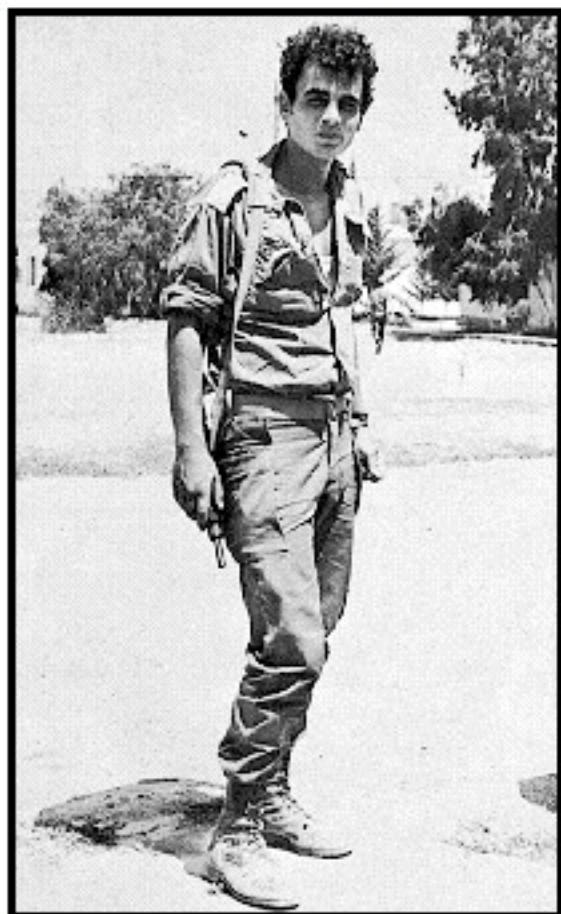
בנות רכות אהבו אותו והוא חיבב את רובן .
אך זמן רב חיפש את הקשר העמוק, מבלי למצוא
אותו. נראה לי שהיה במבוכה מסויימה, בתהליך
הניתוק מן ההורים, וסבל מחוסר יכולת להביע את
רחשי ליבו. אנחנו ידענו שהוא מחפש. עוד בשנת
סיום ביה"ס מצא ידידה, שפתח את לבו לפניה .

אח"כ היו עוד חברות-ידידות. רק בחצי השנה
האחרונה הוא גילה שוב את רבקה, בת כתתו עוד
מביה"ס העממי, ומצא בה את האדם האוהב והמכין.
נראה לנו שמצא בה אושר. בתקופת חייו האחרונה,
חל שינוי נכר באישיותו. יתכן מאוד, שהיה מחליט
לקשור את חייו בחייה.

עם סיום קורס הקצינים, נראה היה שגישתו
לצבא נשתנתה ונהפכה לחיובית. הוא תרגם את
האחריות שהוטלה מעתה על כתפיו כצורך להיות
שותף פעיל בהגשמת בנין הארץ.

בררכו שלו אמר לנו באותה עת: "אחס, שבאתם
לארץ והקמתם את המדינה, בכלל אינכם תופסים
באיזו תקופה יפה חייתם, ואילו אני - אחרתי...
כל מעשי הגבורה כבר נעשו, תפקידנו רק להחזיק
את הקיים."

אספרים על פלטי ש"י

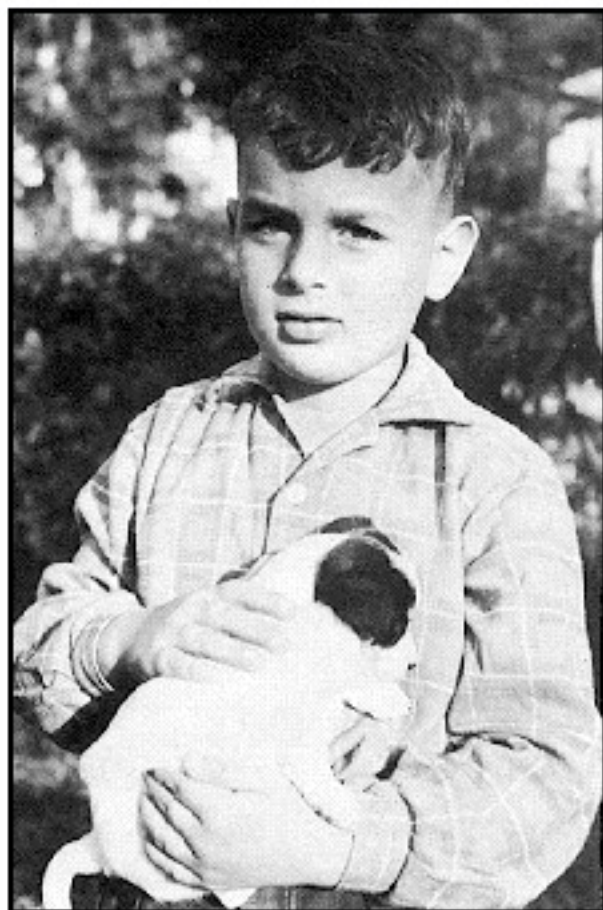

הצהבת, מחלה המורידה את הפרופיל האישי לחצי שנה, הוציאה את שי מהמסלול שחלם עליו כמפקד בחי"ר.
לאחר החלמתו כחר (יתכן בהשפעת אחיו חגי) בתפקיד של קצין מודיעין קרבי.
במסגרת הכשרתו עבר גם קורס הבלה. בחצי השנה האחרונה התמקד תפקידו בארגון ובתיאום נושאי הרכבה בבית-הספר למ"כים.
לתפקידו זה התייחס ברצינות רבה. התעניין בו והרחיבו אף מעבר לתחומים הנדרשים. במסגרת זו היה שותף פעיל בארגון כנס גולני כנגד התערוכה בתל-אביב, שהיה אמור להתקיים ב-9 באוקטובר

... 1973

ראינוהו לאחרונה בבוקר ה-5 בספטמבר, עח הביא אותנו לשדה התעופה, לקראת טיסתנו לארה"ב (לביקור אחותי החולה).
פרידה מהירה תוך "קדחת הנסיעה". לא הספקתי אפילו לומר לו "שלום" כיאות - אך התמונה האחרונה של שי, המנפנף "שלום" מעבר למחיצת הזכוכית - תחיה בזכרוני לעד.

אבא

28. 10. 73

לשי אהובנו!

הלכת מאתנו ולא תחזור.

אמרה לנו שלום בשדה התעופה, בחיורך
החביב הסבלני שלך, וחכית עד שנעלמנו, ואז
חזרת למחנה הנֶפֶש הקצר. הצטערנו שזלנו לך יום
אחד מהנֶפֶש.

רצייתי לכתוב עליך, אבל אני כותבת לך,
כי הדברים, בעצם, מכוונים רק אליך...

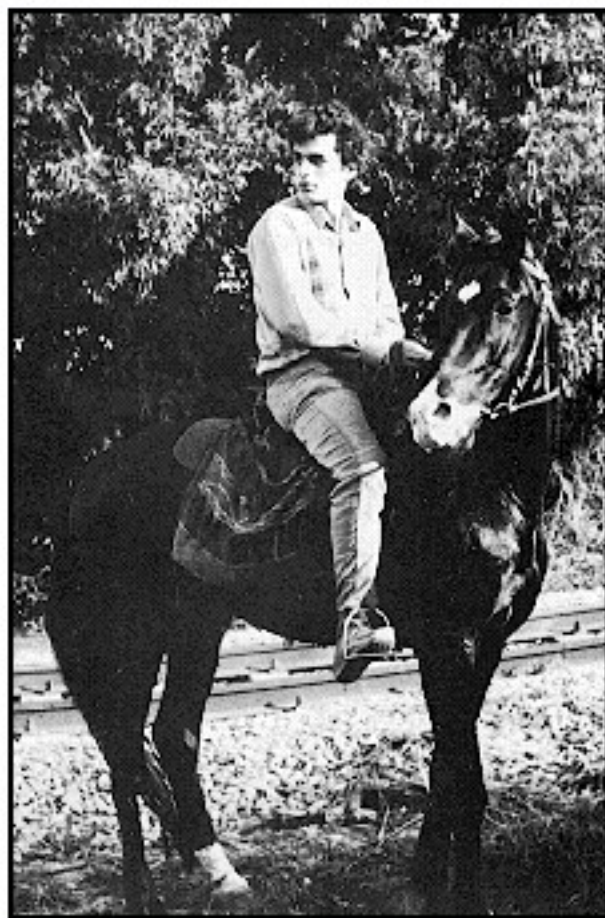
אך, אולי, משהו מישותך קיים בנפש אלה
הטורחים לקרוא שורות אלו, וכך אוכל להשמע.

כחוב כיומן התינוקות שלי: "שי עורר
התפעלות בשל צורתו הנאה, בצאתו לאויר העולם"...

למה אהבנו אותך כל כך מיום הולדך כרביעי
במשפחה ובן שלישי - ותלמה קראה לך "שי -
שמן - שוקולדה"?

אני עצמי המצאתי כינוי חיבה בְּשִׁבּוּלְךָ,
קראתי לך "שיקונו" (משום מה לא בא לי לקרוא
לך "שייקה", כמקובל).

מספרים על פאטי סיג'ל

אולי, לפעמים, לא הרגשת בנוח, היית צנוע כל כך, ולא רציה להיות מועדף. תמיד כשהיה צריך, ויתרת מרצונך - על מטבח, על חדרך, על כנדיך. מעולם לא עקמת את האף בשל כך. כולם הכירו אותך עם החיוך הנעים והעליז - קרובים ורחוקים, זקנים וצעירים, למרות שלא תמיד היית מאושר.

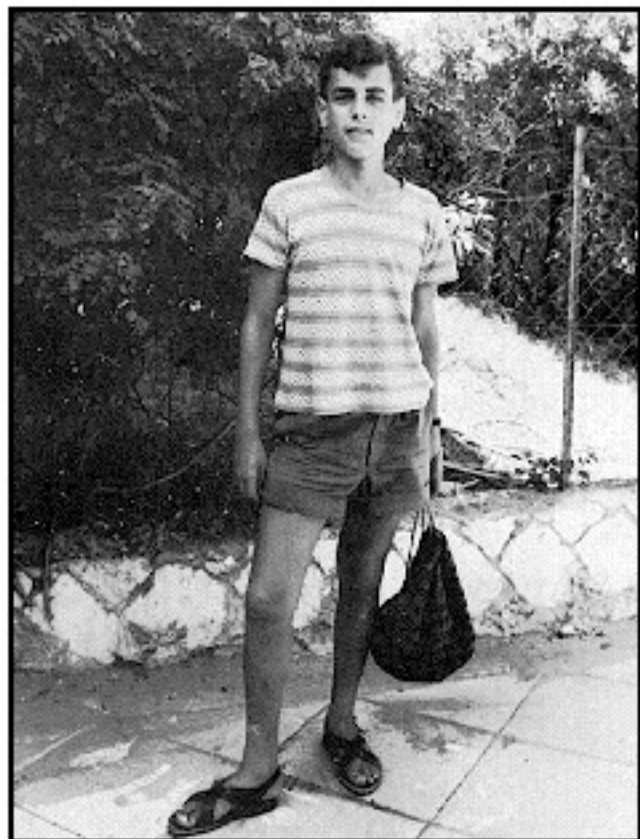
את בעיוחך נשאת בדומיה, וכשהרגשת שאינך יכול לחיוך, החלטת לא להופיע, כדי לא לקלקל למישהו את מצב הרוח.

היית שקט, אך אהבת שירים ופזמונים. אנחנו שמענו אותך שר רק במקלחת, ועכשיו מספרים לנו שנהגת לשיר לחברה אפילו סולו, והכנות אומרות שהיה לך קול מקסים - ואנחנו ההורים, לא ידענו...

כל כך הרבה דברים לא ידענו עליך, ורק מקצתם מחגלים עכשיו. את היתר לעולם לא נדע, וזה הקשה מכל.

ארבע שנים למדת בבית ספרי. כמה פחדתי מצרות או סכסוכים עקב היותך באותו ביה"ס. אבל בזכותך, ורק בזכותך, הכל עבר חלק. כולם אהבו אותך והצלחת בכל המקצועות, למרות שמעולם לא היית שאפתן.

אספרים על פאטי סיג'יל

לתלמידים ש"דברו" עלי, ענית בחיור.
בבית היית לי ליועץ, האדם היחיד שיכולתי
להתייעץ איתו איך לנהוג עם התלמידים או עם המורים,
מה אפשר ללבוש ומה מותר לומר.
גם בהיותך בצבא הייתי מחכה לשוכך הביתה,
כדי שתפתור לי בעיות שהתלבטתי בהן.
עתה, אין לי את מי לשאול ועם מי להועץ.
הצלחת בכל דרכך, אף פעם לא נכשלת,
למרות שהיית כה צנוע, ומבשר לנו מפעם לפעם,
שעתיד אתה להכשל, והנחת לנו להטיף לך מוסר.
השיא היה, כשהנחת לנו להאמין, במשך חדש ימים,
שנכשלת במבחן התאוריה בנהיגה, כדי להפחיע
אותנו אחרי בחינה חוזרת, ככיכול, עם רשיון
נהיגה.
לא אהבת את הצבא שתפס שלוש שנים מחייך.
הקצרים. אדם כמוך אינו יכול לאהוב צבא.
בפנימיותך זלזלת במשטר הצבאי, אבל
מעשית קבלה אותו בחיור שלך, באורך רוח
וסבלנות. קראה לזאת "ארישות" ולמדת את
עצמך להיות אדיש. בנוכחותך עזרת לחברייך
לשאת בעול הצבא. תמיד עזרת להעלות את המורל.

אספרים על פאטי סיז'יא

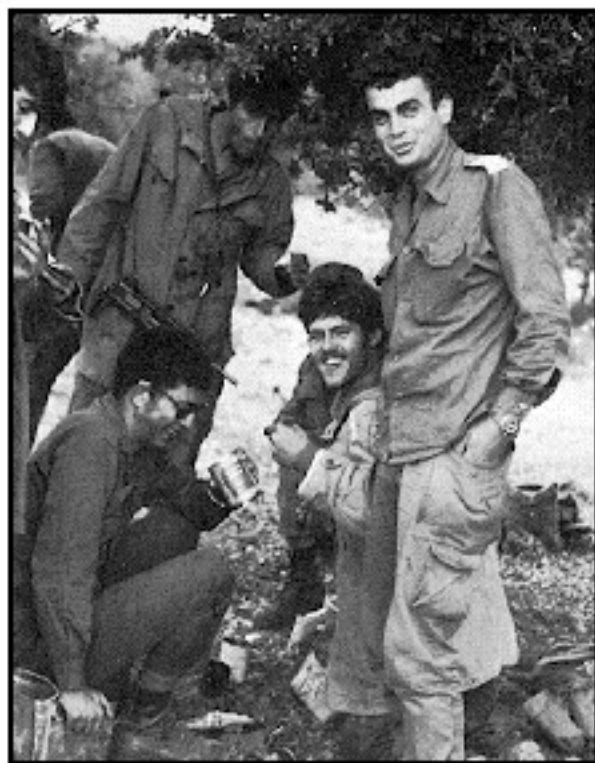
לא רצית אפילו להיות קצין, וככל זאת עברת את הקורס בהצלחה, לאחר שחלית בצהבת, לא וחרת והיית לקצין מודיעין - ואיך אפשר לא להשתתף בקורס חבלה?

ואנחנו, מתוך קרתנות וחוסר סבלנות, ואולי אף מחוסר הבנה, האצנו בך לבחור מקצוע לחיים - והסתייגת, ספק כעסת ובעצומה של מלחמת ההתשה אמרת: "מדוע עלי לשבור לי את הראש על מקצוע, כשאתם שולחים אותי למלחמה, שממנה אולי אפילו לא אחזור?" והנה אנחנו עומדים ונכלמים כי צדקת.

וכשנמצאנו פוחדים מתאונה או תקריה שאלת: "אינני מבין מדוע אתם, המבוגרים, פוחדים מהמות יותר ממני? - אני מודע לעובדה שעלי למות מתי שהוא."

רק בחדשים האחרונים של חיך מצאת את האושר שבאהבה אמיחית. אז גבר הנגוד שבין החיים ונעשה כמעט כבר מנשוא. ביום הכיפורים צלצלת לרבקה ובקשת ממנה להמשיך לצום למרוח המלחמה שפרצה. "יהיה בסדר" הבטחת...

אספרים על פאטי סיג'י

כשחזרנו מחו"ל, מצאנו את סמל עץ"גולני" מודבק בכל מקום, וספרו לנו, שבזמן האחרון הייה מאושר מאוד וכללת באהבתך את "גולני". קבלת על עצמך את ארגון כנס"גולני" ברמת-גן ועמדת לבצע זאת בהתלהבות רבה.

לאויב היו תכניות אחרות, אך אתה ומפקדיך לא הרהרתם כלל באויב. וכשפרצה המלחמה והחרמון נכבש, הייתם איתנים ברוחכם. עוד בליל יום שני ישבתם עליזים סביב המדורה לרגלי החרמון, ויצאה בבקר למסעך האחרון עם חיוך סרקסטי(?) על שפתיך.

התנדבת לפרק מוקשים תחת אש האויב, וסביבך הרוגים ופצועים. חזרה לחזל"ם ומצאת כך כח להפליט בדיחה, כדי לעודד את החברה לירות באויב. אבל לפתע החלטת שזה לא מספיק. קפצת מהחזל"ם כדי לחפוש עמדה טובה יותר מול האויב. נראה שלא הספקת להפעיל את המקלעון, עד שהאויב ירה בך וצנחת ללא רוח חיים.

חיוכך נעלם לנצח.

איך זכיתי כבן כמוך? ...

באהבה שלך

אמא

24.7.74

לשי אחי

אני חושב על שי... אני מעלעל בזכרוני
ובאלבומי התמונות שנותרו ומנסה לשחזר ארועים
מאורעות, רגעים... להזכר, והרי לא נותר דבר,
פרט לזכרונות.

מהתמונות עולה שוב שי... והנה הוא בכה
אחת חי... ומחייך. כל כך שי... שי לכולם!
... כשגדלת והיית לנער נבון ותמיר, יפה
ונערץ, נהגתי בשמץ של קנאה, לחזור ולומר
לך במעין לגלוג: "אם תמשיך לצמוח ולנבון - הרי
סופך לעבוד בתיקון קוי חשמל ובהחלפת נורות בעמודי
תאורה גבוהים... ואתה היית בתשובה מחייך אלו
בבז ממרומי פסגתך..."

... בביתנו כנצרה-עליה ואח"כ בבצרה,
הרגשת כבית - שוחחת עם ברכה ושמחת בפגישה
עם הילדים, ולאחרונה אני זוכר את הרגשתך
הטובה, כהביאך אלינו את חבריך, ולעמים גם את
חברותיך עמך.

... ידעתי, על "נשק" אדישוחך שהופגנה
כלפי המסגרת הצבאית בראשית דרכך: ידעתי גם
כי זו מוציאה לעתים מהכלים את מפקדיך; חששתי
מ"סבוכים" ונקמנות שעלולים לפגוע בשל כך

אספרים על פאטי סיג'יל

בהתקדמותך במסלול... הכמעט טבעי עבורך (ואולי היה כעצם טוב אחרת...), אך כבדתי את עמדתך העקבית שלא אתערב ביחסים שבייך, לבין מפקדיך, גם אם היה ברור לחלוטין כי צדקת.

זכור לי במיוחד המקרה שבו מפקד זוטר וחסר נסיון (וכנראה גם חסר אומץ להודות בכך) הורה לך "להצמד" עד להודעה חדשה... למטעני ט.נ.ט. שלא התפוצצו, בתרגיל כשרה, ואף חיוב אותך להכניסם לאהלך, מקרה שבעקבותיו רוחקה לבסיס, והוצב סימן שאלה גדול על המשך שהייתר בקורס המ"כים.

... ובחופשותיך, המפגשים המקריים הבלתי-קבועים והמעטים, אני זוכר כיצד (כמו לכולנו) לא הספיק בהם הזמן לבצע את כל הדברים הקטנים והגדולים שנדחו לעשייה לקראת אותן חופשות מיוחלות. וכיצד נסית "למשוך בכוח" את סיומן של החופשות, לדחות את מועד החזרה לבסיס, למסגרת הצבאית. אך גם אז הרגשת כי האחריות והחובה - מחייבים.

בחופשתך האחרונה. סמוך לראש השנה תשל"ה, שהיית אצלנו. כמה גאה היית ברכקה, חברתך! לא נתח לבך לרחצה בים, לשיט כסירת מפרש באוהו יום. המונח שניכם, צועדים לאורך החוף, לא תמוש מזכרוני.

אספרים על פאטי סיג'ל

...איך לא ירעת כי השריון לא יהיה למגן,
לא שערת כי החרמון, המתנשא בסמך, איננו לבן
ותמים כתמיד. ולא ידענו כולנו; כי כאשר ירד
היום ומסכיב - ישחיר - יוותר החרמון ארום מדמך
ומרם חכריך.

אומרים, כי נופלים ההולכים ראשונה! כמה
ממשית אמרה מופשטת זאת. השארת אותי, אותנו
את כולנו! משתאים מתגאים, אך כואבים ואבלים
ללא נוחם!

חגי

והרי תמונה המצטרפת לאלכומי התמונות...
מה נותר? חוברת! ונותרנו אנו עומדים על קבר
רענן של אח אהוב שישאר צעיר לנצח.
...היום, לשכת לכתוב, אל מי... ומה לכתוב?
לזעוק, אל מי... מי ישמע? ומי יוועק?
להכות, את מי... ועל מה להכות... ומה יועיל?
לנחם, אח מי לנחם... ואסוננו אסון רבים, רבים!
ובכל זאת עם עצמנו, עם עצמי להתנאות!
שי אחי! מאין זה בא לך? מאין שאבת את הכה,
העוז והגבורה העילאית לצאח פעמיים קדימה, לקר
האש, להטיל את עצמך וגופך ולנסות להבקיע,
את הדרך החסומה לחרמון?
ובמותך, שבא לפתע, חוך כרי הסתערות
קדימה, נחח לנו, למשפחתך, לחברריך למולדתך -
את המשר החיים!

אני רואה אותך בתמונות האחרונות בבוקר
יום העליה לחרמון. לא עוד האח הקטן שי, אלא
גבר עוטה חגור ונשק שאינו שש אלי קרב אך
נושא באחריות, משלים הכנות ובדיקות אחרונות,
ומוצא גם רגעים לחיוך, לכריחה ולצילום מעל גבי
שריון הזחל"ם.

כתבות לזכרו של אליעזר

במחנה
8.11.1972

אנשי יחידת מתנדבים בדרום בשיחה גלויה על צעירים

ש: כבן קיבוץ, אינני רוצה להלל פה את בני הקיבוצים, אבל הקיבוצים הם, בכל זאת, המקום היחיד, שבניו עוד מתנדבים להדריך בישובים הוקקים לזה, והולכים לעזור למשקים שקשה להם. הצרה של החברה במדינה היא, שהיוסרה נמדדת בכסף. מי שיש לו כסף — יש לו יוקרה, ולכן כולם רוצים לעשות כסף.

המנחה: אבנר כפר קודם בכך, שדור תש"ח היה יותר טוב. לדעתו, התנאים הם שהכריחו אותם, ואז — האינטרס והאידיאל הלכו יחד. עקרונית, הוא חושב שזה לא היה דור יותר טוב, גם לא דור המייסדים, גם לא דור הראשונים, מה לדי עתה?

"במחנה"

גיליון ראש השנה

14.9.1971

שי פלטי, כוגר בית הספר התיכון קלעי בנבעתיים שמע על גולני בזמן שני אחיו הגדולים שירתו בחטיבה בשעתם, ואף הפתידו אותו בקשיים שבהם ייתקל בגולני.

שי השתדל להיכנס לסיירת, אך מצא את עצמו בגולני. בנסעו במשאית שהובילה אותו לחטיבה השלים עם המצב ותחליט לעשות את המקסימום. במשך השבועות הספורים של הטירונות עבר משבר כאשר חשב פתאום על הצפוי לו בשלוש השנים הקרובות, אך התגבר על כך בדרך בדוקה: כתב מכתב לחברתו, וללבו — הוקל. לשי יש מניע חזק להיות חייל טוב: הוא מקווה להגיע לקורס קצינים. „אצלנו זאת מסורת במשפחה“...

כתבות לזכרו של בלטי ע"ה

תקוותה של אספה

נשקו"י ז"ל הקטן שהישיבה דוגמתו "של א"י (א"י)

ומגיעים גם עתונאי החוץ שהריחו את הדם. הו כן בולח
גבר הגיעו. מן ה"טיימס", והבי בי.סי. וה"דיילי טיימל", מן
ה"פיגארו" ה"לה מונד". מאות עם מצלמות גדולות. לשידור
שיר מארץ אכולת קרבות ובגולן. זחל קצין מודיעין צעיר
מתחת לסאנק, ותחת אש אויב מפרק את המוקשים שמנעו
את התקדמות הטנקים שלנו מאשר ליתודה להטיל בפריצת
קדימה — חוסף כדור תהרג במקום. האם יספד על זה
ב"טיימס" הלונדוני? או אולי דוד הלויין? עולם של אמצעי
תקשורת מתוחכמים. אבל כמה מתוחכמת יכולה להיות מצלמת
טלוויזיה של צלם בריטי בלתי מעורב — מול חינו התירוואים
של סגן משנה צעיר כזה?

קראן רב איני של א"י
181 ו 182 ו 183 ו 184 ו 185 ו 186 ו 187 ו 188 ו 189 ו 190 ו 191 ו 192 ו 193 ו 194 ו 195 ו 196 ו 197 ו 198 ו 199 ו 200

שילכו לעואזל.
איוו מלחמה ארוכה. כבר שומעים פה ושם מי לא יחזור.
אלוהים, אלוהים. איה ימים נוראים עוד מצפים לנו. כשתבואנה
ההודעות, המסגרות השחורות.
ד"ר חיים טקור הוא רופא קשיש. שעלה ביום שני האחרון.

סיפור הקרב באנפאל פלטי ש"ף

אלדד שרוני מסיירת גולני מספר על הקרב בו נהרג שי

ביום שישי קראו לנו. ביום שבת היינו בבסיס. זה היה יום כיפור. ביום שבת כלילה הגיע פליט ממוצב החרמון למוצב שלנו ואמר שיש עוד חברה ישראלים במוצב, המלא מחילות וכוכים. אנחנו ידענו שהוא נכבש, היה ברור שהוא נכבש. הוא נכבש בשעה שתיים בצהריים, ביום שהתחילה המלחמה, כלומר ביום שבת. נחתו שם כשלושה מטוקים וכבשו אותו מיד. אומרים שהיו במוצב כמאה איש, אבל איני יודע אם המספר הזה מדויק. הפליט הגיע ביום שבת בערב למוצב 103 וסיפר שיש במוצב עוד חברה שלנו. כמו כן אמר ש-14 חברה הצליחו לברוח מהמוצב. בדרך הם עלו על מטרכים ורק ארבעה הצליחו להגיע בשלום. כל זה היה בשבת בערב. ביום ראשון בערב הגיע פליט נוסף למוצב וסיפר שיש עוד ישראלים שמסתתרים במוצב. הוא גם סיפר שהסורים מזרימים גז למחילות. אז זה היה כבר ענין של זמן וההליטו מיד ביום שני בבוקר לעלות על המוצב. קודם לכן ביום ראשון, קיבלו פקודה לעלות על המוצב ולא עלו, שכן לא ידעו בדיוק מה סדר הכוחות הסוריים שם.

סיפור הקרה ב"א"פא"א פא"א פא"א

כשהתחילו לעלות הכל היה בסדר. בראה היה ש"העבודה" תהיה קלה. דברו רק על מאה טורים, שהגיעו למוצב במטוקים. מאוחר יותר התברר שהטורים תוגברו ברגל בכוח של כ-300 חיילים, דרך המוצב שלהם, שבטא במרחק של כ-2.5 מ"מ ממוצב החרטון שלנו. כך שבשלב שבו עלה הכוח שלנו על החרטון היו במוצב שלנו שבכבש כ-400 חיילי קומנדו טוריים. הכוח שלנו עלה. הכל היה שקט. לא גילו כל תצפיות. כוח נוסף של הסיירת עלה ברגל ומסיב סכוון מזרח. הכוח שבו נמצאו שי ואני (אלדד) עלה דרך הכביש. כשהכוח שלי ושל שי היה באמצע הגובה בערך סיפורה הסיירת, שעלתה במקביל, שהיא נתקלה במארב טורי ושהם נלחמים קשה.

הכוח שלנו המשיך לעלות עד לסוף הרכבל העליון. משם הכביש הולך בקו ישר כק"מ אחד ואח"כ מתחיל להתפתל. אחרי הטובב האחרון הכינו הטורים מארב רכב. אני סבור שהיה זה מארב רוסי-ויסקובגי שפוטי. הטנק הראשון נתקל מיד לאחר הטובב הראשון בשיי שרשראות של מוקשים לא מוכרים - בזירת צלחה. הטנק ראה את המוקשים שהיו מוצחים באופן גלוי על הכביש. ארכסיט ליד הרכבל הולחים בצורת ח'.

סיפור הקרב באנפאל באטי שני'א

הקשר של המג"ד נשלח גם הוא להצטרף אלי ואל שלושת החיילים לאבטח את שי. הרווח בין המוקשים היה בערך כמטר וחצי. המאבטחים יחד עם שי והחבלן הגיעו לשם כשכל הזמן יורים משלושת הכווננים. לעמוד אי אפשר היה, ולכן שכבנו מהחודרי הסנק ששימש כחומת פלדה, שאבטיה הוא הגנה עליהם. ניסינו להתקרב לעבר המוקשים. מהצדדים. כל מי שהוציא את הראש בפגע. בשלב זה בפגעו שלושת החיילים שחתת פיקודי, ופיניתי אותם לאחור. הקשר של המג"ד בפגע גם כן. נשארנו החבלן, שי ואני. ואז לפי היה רעיון, שהוא לרעתי טוב. הרעיון היה ששי יזחל מתחת לסנק, הסנק יקרום עד עשרה מטרים מהמוקשים. לסנק יש גחון מלפנים ושי רצה לזחול מתחתיו, להושיט ידיים, לקחת את המוקשים ולהעביר אותם אלי (אני זחלתי אחריו). וכך היה. שי לקח בידיים את המוקשים העביר אותי אלי ואני זחפתי אותם הצידה כרגילי. שי התחיל לזחול מתחת לסנק, אבל קודם לכן אמר לי: "שמע אלדד, אני מפתח". שאלתי אותו אם הוא רוצה שאני אעשה זאת, אבל שי ענה: "לא זה יהיה בסדר". לקחתי את הטלפון של הסנק. שי זחל מתחת לסנק כשהוא נאמד לשרשרת שלו, בשכל הזמן יולפים הטורים מן הרכסטים. היות ושי שכב מתחת לסנק לא הצליחו לפגוע בו. זה היה במוקד. איני זוכר שעה מדויקת. שי אותה לי כל הזמן מתי לעצור את הסנק. הוא קידם את הסנק עד למוקשים, ואני אחזתי במכשיר הטלפון הנמצא מחודרי הסנק. שי קידם כאמור את הסנק עד 10 מ"מ משורת המוקשים הראשונה, כשהשורה השנייה נמצאת במרחק של מטר ויצי מהראשונה.

סיפור הקרה בונפאלו פאטי סיני

כשהם גמרו לפנות את השורה הראשונה של המוקשים, כל זאת בלי לפרק אותם, שכן היו אלה מוקשים נגד רכב, שאין בהם סכנה לבן-אדם. בשלב זה השבץ היה כבר משותק לבמרי. הוא לא יכול היה לירות אלא רק לנסוע קדימה ואחורה. מהזחלמים אי אפשר היה לרדת שכן הטורים צלפו משלושת הרכסים. זה התחיל לקחת זמן והמקום הפך למלכודת אש נוראית לכל הטור. המ"מ לא ירע בדיוק מה קורה מלגים, שכן הקשר שלי בפצע. המ"מ אמר למג"ד: "רובי, או שאם יורד אז שאני יורד לראות מה קורה עם אלדד ושי", שהיו כ-20 מטר לפני כל הכוח. כשדובי ירד מ"חל"מ הובא חשף מהיזשהו צלף וצוה במקום.

בינתיים קידמנו את השבץ, שי העביר אלי את השורה השנייה של המוקשים והם אספו אותם ושמו אותם בצד. בשלב הזה שי יצא אחורה ושנינו עמדנו צמודים לשבץ, שהיפה עלינו מהצליפות. בני חילצתי אח"כ את הפצועים אל מאחורי השבץ השני, שעמד כ-15 מ' מאחורי השבץ הראשון. ניגפתי לראות אם חבשו אותם בסדר והעליתי אותם על זחל"מ הסיני.

שי בשאר ליד המצק. הוא לא רצה לסגת אחורה, ולדעתי הוא עשה בשלל, שכן לא היה לו מה לעשות מאחור, וסתם לסגת אחורה זה היה אומר להגלות לכוחות הטורים, שירו משלושה צדדים, המקום היחיד בו לא היינו חשופים היה מקדימה, עם חיפה עלינו השבץ. בשלב זה שני צותים של הסירת עלו למעלה וביסו להדוף את הטורים מעמדותיהם שלמעלה.

היו עם קרבות פנים אל פנים וגם עם ספגו כוחותינו קשה ולא הצליחו להדוף את הטורים. למרות שפגעו בטורים רבים. כל 21 האיט של הסירת, שיצאו להדוף את הטורים בפגעו, 4 הרובים והיתר פצועים. כל המ"מ במצעו, החברה בטוגו, כשהפצועים גוררים האחד את השני.

סיפור הקרב באנפאל באטי ש"א

הטובה אחרונה שאני זוכר מפי היום שפי זחל מאחורי הטיק, הסנק בסע עוד כמה מטרים קדימה ובעצר. שי עמד שם ונבני הלכתי אחורה לכבות פצוצים, כשהזרתי קדימה אמר לי התחלן שאיה עם שי, שפי נפגע. לא הכבתי מתי הוא הסתיק לשטוף ואז התחלן הסביר לי שפי לקח מקלעון מאיזשהו כבוד וניסח לפלוט על מתלול בצד ולאפות לבד על המור כולו. כשפי שפט על המתלול הוא נפגע מפגיעה של מקלעון בשם R.P.G. מרחק של כ-70 מטר מהצד. את הטורי שהרג את שי הרגו הורה המסיירת, רגו עם המקלעון שבו נהרג שי מתגלגל לפבר הכבד לאחר הסורי נפגע. המתלול שפי שפט עליו היה צמוד לטנק. שכן הכביש היה צר, המתלול היה במרחק של כחצי מטר מהטנק. מתוך 7 הכרה שהיו בסביבת הטנק הראשון רק נבני לא נפגעתי. אח"כ קבלנו מקנות כטיגה. גם למגת היה קשה, שכן כל הזמן צלטו.

אלדו נפגל מאוחר יותר עם פצוע, שהשתחף באותו קרב וסיפר לו פרטים נוספים על שי, מטתבר שפי, לאחר שגבר לכבות את המוקשים, חזר לזחל"מ של המג"ד. הוא חשב שאלדו נפגע מאחר ולא ראה אותו היות וזה היה עטוק אחרכית בפיוני הפצועים. מיד כשהזר לזחל עוד היה במצב רוח טוב והתלוץ עם החברה. אח"כ התחילו לירות עליהם אש יותר חזקה ואז שי תפס איזשהו מקלעון שהיה בזחל"מ, ירד ממנו, שיפס על אותו מתלול בצד הכביש ונהרג מפגיעה של מקלעון סורי. אותו פצוע עמו שוחח אלדו שכב בזחל שפיכה את שי. הפצוע סיפר שפי נפגע באוהר ומת במקום. אלדו ציין שפי היה גבור אמירי, שכן לא התכייש לוטר. שהוא פוחד ויחד עם זאת ביצע פעולה נועזת תחת אש, כשהוא מתגבר על פחדו.

לאות ולעדות

כי 2129234 סגן פלטי שי ז"ל

גילה גבורה

במילוי תפקיד קרבי

תוך חירוף נפש

תאור המעשה

ביום ב', 8 באוקטובר 1973, קיבל הגדוד פקודה לכבוש את מוצב החרמון. סגן שי פלטי ז"ל נסע ב"חל"ם הפיקוד. תוך כדי עלייה לחרמון נתקל הכוח באש עזה ובשרשרת מוקשים על הכביש. סגן שי פלטי ז"ל קפץ מה"חל"ם, ותחת אש צולבת החל בפינוי המוקשים. הכוח המשיך להתקדם מעט, ואז נתקל באש אר.פי.גי, ממרחק של 20 מ'. סגן שי פלטי ז"ל חטף מקלעון של פצוע, קפץ מה"חל"ם ופתח באש לעבר הסורים. תוך כדי ידי נפגע ונהרג. במעשיו אלה גילה אומץ לב רב, קור רוח, יזמה ותושייה.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור העוז

לפי חוק העיטורים בצבא הגנה לישראל תשי"ל-1970

שירם לזכרו של פאטי סיני

אולי אהאאר

אם תהיה שם, שירי יזכור
אולי אהאאר?

הוא תמיד יזכור

אולי אהאאר?

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

היא יזכור, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

אולי אהאאר, שירי יזכור

(אח)

סירים לזכרו של פלטי סיני

קטע ליה נחצא כביסו

מצעד היחידות האחרים

מאז דובי זכר
כאשר פיקוד המרכז

מיים: חיים פיקוד הימים האחרים.
יצאת: לראות את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

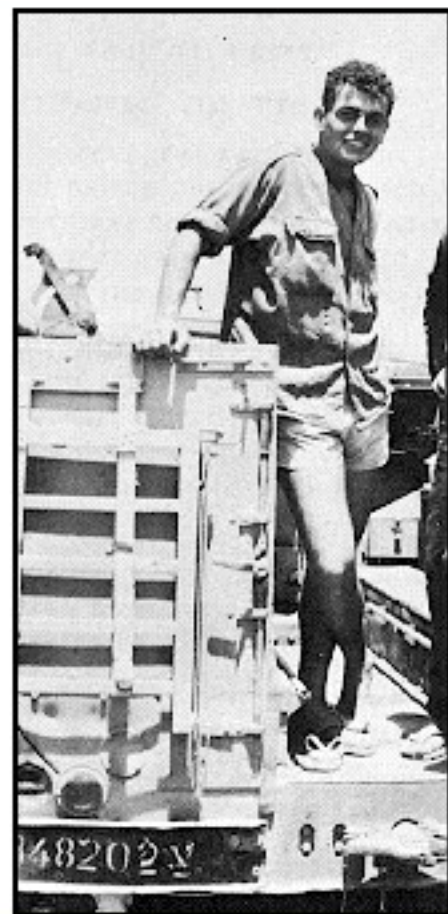
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אכתה להורים אהנים פלטי סיני

שבת 10.4.71

להורים רוב שלומות!

קבלתי אתמול את מכתבכם, חורה רבה! אתמול חגגנו כאן את הסדר. היה המון אכל ואין ספק שהוספתי כמה ק"ג טובים. היה נחמד. הספקנו אפילו קצת להשתכר. אולם איך שנבמר היונו צריכים לשמור על הבסיס כארבע שעות. לקחתי שמיכה וסרנזיסטור שרק הפריע לי כאשר... נדרמתי בזמן השמירה. בכלל השמירה כאן הינה דבר קשה (בהתחלה בעיקר) - להשאר ער במשך ארבע שעות בשמירה בסוסיית. אבל כמו לכל דבר מתרגלים והזמן בסופו של דבר רץ, כבר עכרו ששה שבועות מן הטירונות ומתחילים להרגיש את הריח של הסוף. ביום שני יש "יום הורים" ומיר אחרי זה, כלומר בימי שלישי ורביעי, אנחנו יוצאים למסע של שמונים ק"מ, ולכשנחזור לבסיס נשאר ערים כלילה, על מנת להכין את "מסדר המפקד" לפני היציאה הביתה - ביום חמישי. כך שאהיה בבית, כמעט בטוח, בחמישי - שושי - שבת, וזה פרס די רציני על הסדר בבסיס ועל המסע (שאחזור ממנו כנראה עם רגליים אחרות משהיו לי לפני כן...). באם יש לכם תכניות לסוף השבוע. אתם לא צריכים לשנותם כגללי (כלומר, אם התכנית היא לא להשאר בבית).

מקווה שהסדר בביח עבר בהשקט ובבטחה וכולם נהנו מהיחד. לשם שנוי אני החזקתי כאן אצבעות שהכל יעבור בסדר בכל מקום. את האוכל של אמא בטח הפסדתי. כאן היה הרבה אוכל ודווקא לא רע. אבל לא כמו אצלך (אמא).

בקשר לתחזיות של אבא על מלחמה, אני לא מאמין שתהיה השנה, כל הדיבורים, הם לדעתי, על מנת ליצור כח הרתעה ותו לא. מכל מקום מקווה שלא תהיה (מלחמה) בשלוש השנים הבאות.

עד כאן להח' בסוף השבוע או ביום שני (אם תכואר) שי יש לי עכשו תורנתי מטבח ואני נאלץ להפסיק המנוחה והכתיבה.